

Anima – Serapions Theater – Foto Didi Sattmann

en *A Bao A Qu*. Het Serapionstheater, dat in het kader van Europalia Oostenrijk naar België komt, begon zijn bestaan in 1973 als de Pupodrom, een formatie die zich vooral met poppen en kunstfiguren bezighield. Na vier jaren van tournees door Oostenrijk besloot men zich te gaan vestigen in de vervallen Vindobona-cinema aan de Weense Wallensteinplatz. “Dan volgden twee jaren van vegeteren”, schrijven de Serapionisten zelf, tot 1980 de naam “Serpionstheater” bracht. Stilaan ontwikkelde zich een nieuwe stijl en met producties als *Double & Paradise*, *Heil’ge Hochzeit* en *Patt, v = \sqrt{2g \cdot h} < ?* werd het Europese circuit van alternatieve cultuurhuizen en zomerfestivals afgedweild. Maar echt grote weerklank kreeg eerst de Wiener Festwochen-productie anno 1986, *Anima*, gespeeld in open lucht aan de oevers van de Donau.

Voor Europalia is de meest recente productie van het Serapionstheater besteld, *A Bao A Qu*. Volgens een oud oosters verhaal is “A Bao A Qu” een soort huisgeest die slechts aan de nabijheid van mensen zijn innerlijk licht kan ontsteken, zich

zelf kan verwerkelijken; voor de Serapionisten een metafoor voor het theater als ontmoetingsplaats van uitdrukking en waarneming. Net zoals “A Bao A Qu” vult zich het theater pas met leven, wordt pas theater als acteurs en publiek de dode ruimte tot betekenis wekken. Of het daarbij om de Nationale Opera gaat of een schimmige achterbuurtrevue, is bijkomstig, een zaak van maatschappelijke status. *A Bao A Qu* is dan ook in de eerste plaats een spel, een Sehnsucht-revue in de oneindige galerij van vergeten theater-scènes; zonder taal, maar visueel erg sterk – met o.a. prachtige kostumes van ensemble-lid Ulrike Kaufmann – een aaneenrijging van korte scènetjes, gegrepen uit de music-hall, de film noir, oude reclamespotjes, het goedkope entertainment, het donker-expressionistische drama, de slapstick... Niet zomaar overgenomen, maar bewerkt en samengebracht, verdicht tot een oud nieuw verhaal, waarbij wel vaak de samenhang zoek geraakt. Vaak ontzettend grappig, flietsend, soms ook somber of mechanistisch agressief. Door toevoeging van twee letters

wordt “A Bao A Qu” “A Bajo A Qui” wat in het Spaans zoveel betekent als “Onder Hier”. De zwarte entertainer die gedwongen wordt zijn strohoed op te eten, het meisje dat keer op keer hard tegen de vloer gaat, de vrouw die in een vervallen kamertje steeds weer door haar zwijgzame man wordt gewurld, de personages die in verbijsterende herhaling naast de deur tegen de wand smakken, omdat ze net bij het buitengaan worden afgeleid, scènes die in hun zinloze repetitie en fysieke gewelddadigheid doen denken aan wijlen ons Epigonentheater. Een knap staaltje van timing en ensemble-werk, fantasievol en geen moment vervelend. Het beste wat het Weense alternatieve circuit voor het ogenblik te bieden heeft.

Mark Deputter